

efter min Mening ligge i selve den fgl. Kundgjørelse af 28de Januar 1852 (Hør!). Jeg misbilliger det som et Misgreb, at man ikke kraftigere og bestemtere har gennemført den; jeg misbilliger som et Misgreb Opløsningen af Folkethinget (Hør!), Forbudet imod Bladene (Hør!), Indvirkningen med Hensyn til Valgene (Hør!) — den hele Stilling, som Ministeriet har indtaget. Jeg kan efter min Mening heller ikke Andet end misbillige som et Misgreb, at Bestemmelserne om Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge ere blevne indførte i det fgl. Budskab (Hør!); jeg har en Uengslighed ved den Wei, som Ministeriet muligvis vil trænges ind paa. Jeg har aabent udtalt den Frygt, at Ministeriet ved Forholdenes Magt skulde drives ind i en Udvikling, der vilde medføre en Tredeling af Staten, og jeg har ikke faaet eet Ord, der kunde fjerne denne Frygt, ikke engang, hvad jeg dog havde haabet, en „Afsvikning med Uvillie“ af en saadan Mulighed (Hør!). Det staaer for mig mere og mere saaledes, som om det, der vil komme ud af denne Tausshed, naar den paa-tænkte Fællesforfatning engang kommer frem, ikke vil være noget Glædeligt; der opstaaer en Frygt hos mig, som om det var et Medusahoved, man omhyggeligt skjulte, og som, naar det engang kom frem, ikke vilde virke godt paa os. Det er det, som gjør, at jeg i denne Sag ikke i samme Grad kan have Hengivenhed og Tillid til Ministeriet som saa særdeles mange Andre (Hør!). Men desuagtet maa jeg paa den anden Side tillige ligesaa aabent fremhæve, hvad der formindsker disse Betænkkeligheder hos mig. Jeg anerkjender, at Ministeriet staaer i en sær vanskelig Stilling (Hør!); jeg anerkjender, at Dannelsen af det Geheime-Statsraad var paa Grund af alle Begivenhedernes Udvikling en Nødvendighed, og at Forholdet mellem Geheime-Statsraadet og det danske Statsraad bringer dette sidste ind i en høist vanskelig Stilling. Det er derefter høist vanskeligt for Ministeriet at gaae ind paa en aaben gjensidig Forhandling og Underhandling om, hvorledes man kunde gjensidigen mødes. Jeg anerkjender fremdeles, at der i Hertugdømmernes særegne Forhold til os ligger store Vanskeligheder, og vi kunne

ikke oversee de særegne Betænkkeligheder, som netop Forholdet til Hertugdømmerne fremkalder, at Folket i Hertugdømmerne ikke kan tale til os igjennem dets Repræsentanter, at Ministeriet derfor med Hensyn dertil staaer i et særdeles vanskeligt Forhold. Saaledes er min Opfattelse af Ministeriet. Jeg har søgt at paapege i Lide de Farer, de Vanskeligheder, de Afvæie, det kunde komme ind paa. Jeg imødeser med Frygt, med blandet Frygt, den Wei, hvorpaa det vil føre os; men jeg siger tillige, at ethvert Forsøg paa her at indvirke paa et Ministeriums Dannelse er forfæstelig (Hør! Hør!). Vi, som ere her, repræsentere ikke hele Monarchiet, vi repræsentere kun en Deel af det, vi kunne ikke gjøre Forbring paa, at Hs. Majestæts Regjering skulde alene repræsentere os, skulde ene repræsentere denne Forsamlings Majoritet; — det er en ubillig Forbring, en Forbring, som ikke kan tilstedes, men som vil føre os paa Afvæie. Endnu vanskeligere, siger jeg, vilde det være, naar man vilde opstille det Forlangende, at Hans Majestæts Ministerium skulde repræsentere en Fjerdedeel af den forenede Rigsdag; det er en urimelig Forbring. Man kan altsaa ikke, naar man seer hen dertil, Andet end betragte det som en Vanskelighed, som en særdeles Vanskelighed, naar Ministeriet gif af, at det Ministerium, som da vilde komme til at danne sig, maatte repræsentere en født Minoritet her paa Rigsdagen, eller maatte, hvis det havde en Majoritet, da komme til at gaae ganffe den samme Wei, som dets Forgangere (Hør!). Jeg siger — og det er en Folge af min Betragtning med Hensyn til den ene Eventualitet — at jeg vil ikke, naar det er mig klart, at en Forholdsregel er unødvendig og derhos skadelig, af Hensyn til Ministeriet stemme for den; men paa den anden Side, naar jeg anseer en Forholdsregel som nødvendig, naar jeg troer, at hvilket som helst andet Ministerium, der kommer efter dette Ministerium, dog vil komme til at gennemføre den, saa vil jeg ikke stemme saaledes, at derved kunde bevirkes en Forandring af Ministeriet, og Alle de — jeg veed ikke, om her ere Saadanne —, som paa den ene Side maatte anerkjende, [at det er nødvendigt,